

Инокентий.

Слѣдъ оня разговоръ?

Тодоръ.

Вървя изъ пѣтя, а не ми се връща въ къщи. Спомнихъ си думитѣ: не оставяй слънцето да те свари скаранъ съ приятеля си.

Инокентий.

Ако напстина ти намирашъ, че азъ съмъ правя — нѣма освѣнъ да ти протегна ржка (дава му ржката си).

Тодоръ.

(Не податъ ржка) Но прѣди всечко малко обяснения.

Инокентий.

Пакъ обяснения! А нѣкъ азъ съмъ тѣй уморенъ.

Тодоръ.

Само нѣколко думи. Ти разбирашъ какво трѣбва да изпитва човѣкъ на душата си, за да не му даде сърдце да се върни въ къщи —

Инокентий.

Да!

Тодоръ.

Щомъ излѣзохъ отъ тукъ, сви се сърдцето ми, домѣчия ми, че казахъ горчиви работи — не биваше тѣй! Е, най-подиръ нима не могатъ двама стари приятели да се поразбератъ —

Инокентий.

Тодоре, азъ искамъ само едно да не забравяшъ: това що върша, става по моето дълбоко убѣждение. Знай още, че азъ никога не искамъ да отмъщавамъ. Отмъщението е дадено на хора безъ